

23.5.2013

18761/2013

From:]

Sent: Thursday, May 23, 2013 1:06 PM

To: info

Subject: Podpojištění cestovních kancelář

V souvislosti s krachem některých cestovních kancelář je v praxi diskutována otázka nezbytného rozsahu ochrany klientů CK z povinného pojištění odpovědnosti cestovních kancelář. Jednou z podpojištěných CK byla zřejmě i CK GLOBALTOUR, s.r.o.

Podle informací z tisku Vaše ministerstvo zastává výkladový závěr k aplikaci zákona č. 159/1999 Sb., že je věcí příslušné pojišťovny obstarat si všechny potřebné podklady k tomu, aby příslušná CK nebyla tzv. podpojištěna. Je-li CK tzv. podpojištěna, pak tato skutečnost nemůže jít k tíži klientů CK. Toto je zřejmě i tzv. eurokomformní výklad zákona č. 159/1999 Sb.

S odvoláním na zákon o svobodném přístupu k informacím si dovoluji požádat MMR o zaslání kopie nějakého zásadního stanoviska MMR k této otázce tzv. podpojištění CK. Je možno zaslat tuto informaci formou e-mailové zprávy s naskenovanou přílohou.

Děkuji za spolupráci.

Žadatel o informace:

.....

Od: Voříšková Romana
Odesláno: 6. června 2013 18:47
Komu: [REDACTED]
Předmět: Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím - č.j.16761/2013
Podepsáno: Romana.Voriskova@mmr.cz

Vážený pane doktore,

ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) obdrželo dne 23.5.2013 Vaši žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Tato žádost byla zaregistrována podatelnou MMR pod č.j.16761/2013 a týkala se rozsahu ochrany klientů CK z povinného pojištění odpovědnosti cestovních kancelářů a následného stanoviska MMR k této problematice.

Ministerstvo pro místní rozvoj je toho názoru, že zákon č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů, je třeba vykládat výlučně tak, že v něm upravený systém pojištění proti úpadku, poskytuje záruku, že zákazníkovi budou vráceny veškeré platby, které zaplatil za zájezd, který se (v důsledku úpadku cestovní kanceláře) neuskutečnil, či poměrná část těchto prostředků v případě, že se zájezd uskutečnil zčásti. Při posuzování úpravy povinného pojištění záruky obsažené v § 6 až 8 zákona č. 159/1999 Sb. však nelze vycházet z izolovaného jazykového výkladu. Ustanovení § 8 odst. 2 stanoví že „*cestovní kancelář je povinna sjednat pojištění v rozsahu § 6 na pojistnou částku minimálně 30% ročních plánovaných tržeb z prodeje zájezdů nebo v případě, že tyto tržby mají být nižší než tržby v předchozím roce, na pojistnou částku minimálně 30% těchto tržeb v předchozím roce*“.

Navíc, z ustanovení § 6 odst. 3 vyplývá, že pojišťovna je povinna sjednat pojistnou smlouvu tak, aby „*se pojištění vztahovalo na veškeré zájezdy prodané v době platnosti pojistné smlouvy*“. V ustanovení § 8 odst. 5 se pak říká, že „*všeobecné pojistné podmínky mohou omezit případy a výši pojistného plnění pouze v rozsahu, v jakém jsou omezeny povinnosti cestovní kanceláře vůči zákazníkovi zvláštním právním předpisem*“. Konečně z ustanovení § 7 odst. 1 pak vyplývá, že pojišťovna je povinna sjednat pojistnou smlouvu tak, aby byla sto poskytnout „*plnění zabezpečením dopravy z místa pobytu do ČR, včetně nezbytného ubytování a stravování do doby odjezdu*“.

Z toho všeho lze implicitně dovozovat, že pojišťovna musí, a to bez ohledu na sjednanou pojistnou částku, poskytnout pojistné plnění v plném rozsahu § 6. Tj. v rozsahu plně pokrývajícím náklady repatriace všech zákazníků (zkrachovalé) cestovní kanceláře a plně zajišťujícím vrácení všem zákazníkům buď celé zaplacené částky, pokud se zájezd neuskutečnil vůbec, nebo příslušné části zaplacené částky, pokud se zájezd uskutečnil pouze zčásti.

Konkrétně ve světle § 7 odst. 1 si lze jen velmi těžko představit, že by pojišťovna nebyla povinna zabezpečit návrat všech zákazníků v případě, že by v pojistné smlouvě sjednaná pojistná částka (byť splňující procentuální požadavek § 8 odst. 2) nestačila k zabezpečení návratu všech zákazníků.

Dále, je třeba zdůraznit, že úprava povinného pojištění záruky v zákoně č. 159/1999 Sb. je úpravou transpoziční, je třeba ji, pokud to její znění nevyklučuje, vykládat eurokonformně, tj. v souladu s transponovanou směrnicí č. 90/314/EHS.

Směrnice 90/314 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy ve svém článku 7 stanoví základní povinnost pro cestovní kanceláře, a to povinnost předložit spotřebiteli „*dostatečné záruky pro zajištění vrácení vložených prostředků a pro návrat spotřebitele v případě platební neschopnosti nebo úpadku*“.

Tento článek byl předmětem výkladu několika rozsudků Soudního dvora EU. Uvést lze v první řadě rozsudky ve věci Dillenkofer a Rechberger. Tyto rozsudky především vyjasňují, co rozumět dostatečnou zárukou pro zajištění vrácení prostředků vložených spotřebitelem a pro zajištění návratu spotřebitele v případě platební neschopnosti, nebo úpadku cestovní kanceláře. Ve světle těchto rozsudků je tato záruka dostatečnou, pokud v plném rozsahu chrání spotřebitele před rizikem nevrácení jím cestovní kanceláři zaplacených částek a před rizikem nezajištění jeho návratu z turistické destinace v případě platební neschopnosti nebo úpadku cestovní kanceláře.

Podle názoru Evropské komise z rozsudků SD EU jednoznačně vyplývá, že poskytovatel záruky, bez ohledu na to je-li jím

pojišťovna, finanční instituce, nebo garanční fond, musí ručit neomezeně. Objem plnění poskytovatele záruky nesmí být nijak limitován a musí tedy plně hradit náklady repatriace, jakož i zajistit vrácení všech finančních prostředků vložených spotřebiteli (zákazníky zkrachovalé cestovní kanceláře).

Vzhledem k výše uvedenému lze mít za to, že při výkladu zákona je třeba vycházet ze systematického výkladu, že pojišťovna musí poskytnout pojistné plnění v plném rozsahu § 6, a to bez ohledu na sjednanou pojistnou částku.

S pozdravem

Mgr. Romana Voříšková

odbor komunikace

Ministerstvo pro místní rozvoj ČR

Staroměstské náměstí 6

110 15 Praha 1

[e-mail:romana.voriskova@mmr.cz](mailto:romana.voriskova@mmr.cz)

www.mmr.cz